

IIA – Inštitut notranjih revizorjev

Svetovalni napotek 2060-1: Poročanje poslovodstvu in organu nadzora

Temeljni standard v tej zvezi

2060 – Poročanje poslovodstvu in organu nadzora

Vodja notranje revizije mora redno poročati poslovodstvu in organu nadzora o namenu, pristojnosti in nalogah notranje revizije ter o izvajanju njenega načrta. Poročati mora tudi o pomembni izpostavljenosti tveganjem in drugih zadevah kontroliranja, vključno s tveganji prevare, vprašanji upravljanja in drugimi zadevami, ki jih potrebujeta ali zahtevata poslovodstvo in organ nadzora.

Pojasnilo

Pogostnost in vsebina poročanja sta določeni v razpravah s poslovodstvom in organom nadzora ter odvisni od pomembnosti informacij in nujnosti z njimi povezanih ukrepov, ki bi jih morda določilo poslovodstvo ali organ nadzora.

1. Namen poročanja je dati zagotovilo poslovodstvu in organu nadzora v zvezi s postopki upravljanja organizacije (Standard 2110), upravljanja tveganj (Standard 2120) in kontroliranja (Standard 2130). Standard 1111 določa: »Vodja notranje revizije se mora dogovarjati in sodelovati neposredno z organom nadzora.«
2. Vodja notranje revizije naj se dogovori z organom nadzora o pogostnosti in naravi poročanja o notranjerevizijski temeljni listini (npr. o namenu, pristojnosti, nalogah) in izvajanju. Poročanje o izvajanju nalog naj se nanaša na zadnji odobreni načrt, tako da sta poslovodstvo in organ nadzora obveščena o pomembnih odstopanjih od odobrenega revizijskega načrta, načrtov zaposlovanja in finančnih proračunov, o razlogih za odstopanja in o ukrepih, ki jih je treba sprejeti. Standard 1320 določa: »Vodja notranje revizije mora poročati poslovodstvu in organu nadzora o izidih programa zagotavljanja in izboljševanja kakovosti.«
3. Pomembne izpostavljenosti tveganjem in zadeve kontroliranja so tiste okoliščine, ki bi po presoji vodje notranje revizije lahko neugodno vplivale na organizacijo in njeno zmožnost dosegati strateške in poslovne cilje ter cilje računovodskega poročanja in skladnosti. Pomembne zadeve lahko povzročijo nesprejemljivo izpostavljenost notranjim in zunanjim tveganjem, vključno z okoliščinami, povezanimi s slabostmi kontroliranja, prevarami, nepravilnostmi, nezakonitimi dejanji, napakami, neučinkovitostjo, zapravljanjem, neuspešnostjo, nasprotji interesov in finančno sposobnostjo preživetja.
4. Poslovodstvo in organ nadzora sprejemata odločitve o primernih ukrepih, ki jih je treba izvesti v zvezi s pomembnimi zadevami. Zaradi stroškov ali iz drugih razlogov se lahko odločita raje prevzeti tveganje kot popravljati sporočeno stanje. Poslovodstvo naj obvesti organ nadzora o sklepih v zvezi z vsemi pomembnimi zadevami, na katere je opozorila notranja revizija.
5. Če vodja notranje revizije meni, da je vodstvo sprejelo raven tveganja, ki bi bila za organizacijo nesprejemljiva, se mora o tem pogovoriti s poslovodstvom, kot to zahteva Standard 2600. Vodja notranje revizije naj se seznaní s podlago za tako odločitev vodstva, ugotovi razloge za kakršno koli nesoglasje in se odloči, ali je vodstvo pristojno za sprejetje takega tveganja. Nesoglasja se lahko nanašajo na verjetnost nastanka tveganja in morebitno izpostavljenost, razumevanje pripravljenosti sprejeti tveganje, stroške in raven kontroliranja. Po možnosti naj vodja notranje revizije razreši nesoglasje s poslovodstvom.
6. Če vodja notranje revizije in poslovodstvo ne moreta doseči soglasja, Standard 2600 narekuje vodji notranje revizije, da obvesti organ nadzora. Če je mogoče, naj vodja notranje revizije in poslovodstvo skupaj predstavita sporno zadevo. Pri zadevah računovodskega poročanja naj se vodja notranje revizije o tem pravočasno pogovori z zunanjimi revizorji.

Objavljeno januarja 2009.

Spremenjeno maja 2010.
